

PAPETU

La modista.—Vol que li cusi la pessa, senyoret?

El senyoret.—Més val que's cusi la de yesté, que vaig veure que la tenia oberta de dalt a baix.

TEATRE ARNAU

Tots els dies tarde a les 6. Nit a les 10

El número del día: Exit monumental

ELS HARTURS

Cada día cambi de programa.

TEATRE LÍRIC

(PARALEL)

Grans éxits de la companyia dramática dirigida per
CECIL RODRIGUEZ DE LA VEGA

L'obra del día:

LOS MISERABLES

presentada amb gran propietat.

Dintre de pocs dies:

LOS VIEJOS VERDES

divertit Guinyol còmic.

GRAN EDEN CONCERT

El més elegant dels concerts, ahont tots els
dies s'hi reuneix la elegancia barcelonesa.

35 ARTISTES 35

Teatre de Novetats

Companyia comico-dramática dirigida pe'l eminent primer actor
RICART CALVO

Gran éxit del drama clàssic.

REINAR DESPUÉS DE MORIR

Dissabte vinent, la joia de les comedies clàssiques:

ENTR: BOBOS ANDA EL JUÉGO

Els sabis Rebourgeon, Muns, Jekot y el célebre Goll de Zurich afirmen que el Muyrapuana del Brasil cura la Neurastenia y la Impotencia. El vi Jewel a base d'aquesta maravellosa planta alivia als tres dies y cura als vint. En venda: Farmacia Suaña, Escudillers, 8, y principales farmacias del món.

ALCAZAR ESPAÑOL

unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies tarde y nit

♦ **LES BARBERIS** ♦ **LES 6 PAPILLONS** ♦

Gran troupe de varietés de la que formen part:
Hermanas Libertad, Las Perlitas, Las Trigueñitas, Las Cordobesitas, Hermanas Fabre y altres moltes artistes espanyoles y extrangeres.

LA BUENA SOMBRA

Ginjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Tarde y Nit: Ruidós éxit de

LAS HERMANAS VIGNÉ

Grans ovacions a tota la troupe

Totes les nits, GRAN EXITAS al

TRIO DELMONTE

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

Royal Concert

Pabelló de Moda : : El Rey dels Music-Halls

Succés sens rival a

LAS TUDELINAS

Sempre éxits a la extensa troupe composta de

25 Escullides artistes 25

Entrada lliure: Restaurant a la carta: Butaques gratis:

**Centre de venta al per major
de periódics y setmanals y
= tota classe de llibres =**

Corresponsal directe

Elisabets 17, tenda. - BARCELONA

MIQUEL GUERRERO

S'adelanten tota classe de cobros. Garantia en metàlic.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ Pelava. 12

Hores de 5 a 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPANYA, trimestre Ptas. 2

ESTRANGER 3

Page anticipat

Deix treballs publicats en son responsables als seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Una casa com cal

No sabem a les èpoques passades lo que succeïa. Si de cas lo passat, passat; pero lo cert es que a *Buenos Aires* l'immoralitat està molt avensada y allí s'hi ha fet lo que no tardarà gaire temps a ferse a la nostra cada día més depravada Barcelona.

Vegin el següent anunci, qu'es cosa bona, y encare que no sabem si'l género respón a l'arrelame proclamem als quatre vents que la cosa està ben anunciada.

Se tracta, com podran veure, d'una casa de meuques bonaerense, instalada segons diu el frontis de la targeta (el dors de la qual publicuem) d'una casa nomenada Mme. Mathilde (a càla Matilde, com diríem aquí, instalada al carrer de Sargento Ponce, Esq. Buenos Aires. Isla Maciel, en frente de los Bomberos almirante Brown, Boca.

Ya se inauguró el Nuevo Paradis de 45 Bailarinas dirigida por la Madame Mathilde

El tranvía del Dok-Sud que sale de Avellaneda, Avenida Mitre esquina General Pintos pasa por la puerta de esta casa.

Cinematógrafo para hombres solamente. Funciona día y noche con doble personal. Palcos y entradas reservados, entrada libre en la isla Maciel, signo: farol colorado, á un paso del otro lado del Riachuelo, frente á la calle Almirante Brown, Boca.

BOTES EN TODOS LADOS

Botes todas las noches. Conviene visitar

TRANVÍAS QUE CONDUCCION HASTA EL BOTE

Números 11-12-25-28-63 y Tranvías del Puerto

Només falta qu'are anunciïn les companyies de vapor que hi porten desde'ls principals indrets del món civilisat.

Un gran recurs

Una d'aquelles criades que creientse valdre molt no valen gran cosa. En un dia en l'habitació del senyoret, de la que fugí immediatament, tota esverada per haver vist qu'aquest encare era al llit, y no precisament dormint.

Als pocs dies d'aixó, a la criada se li va trencar

el fil elèctric tot espolsant un bonic aparell, y la senyora al renyarla, entre altres coses li digué:

—Y doncs, cóm ho farem are, a les fosques?

—No s'espanti, senyoreta. L'altre día al entrar en la cambra del seu fill vaig veure que tenia una esj elma a la ma.

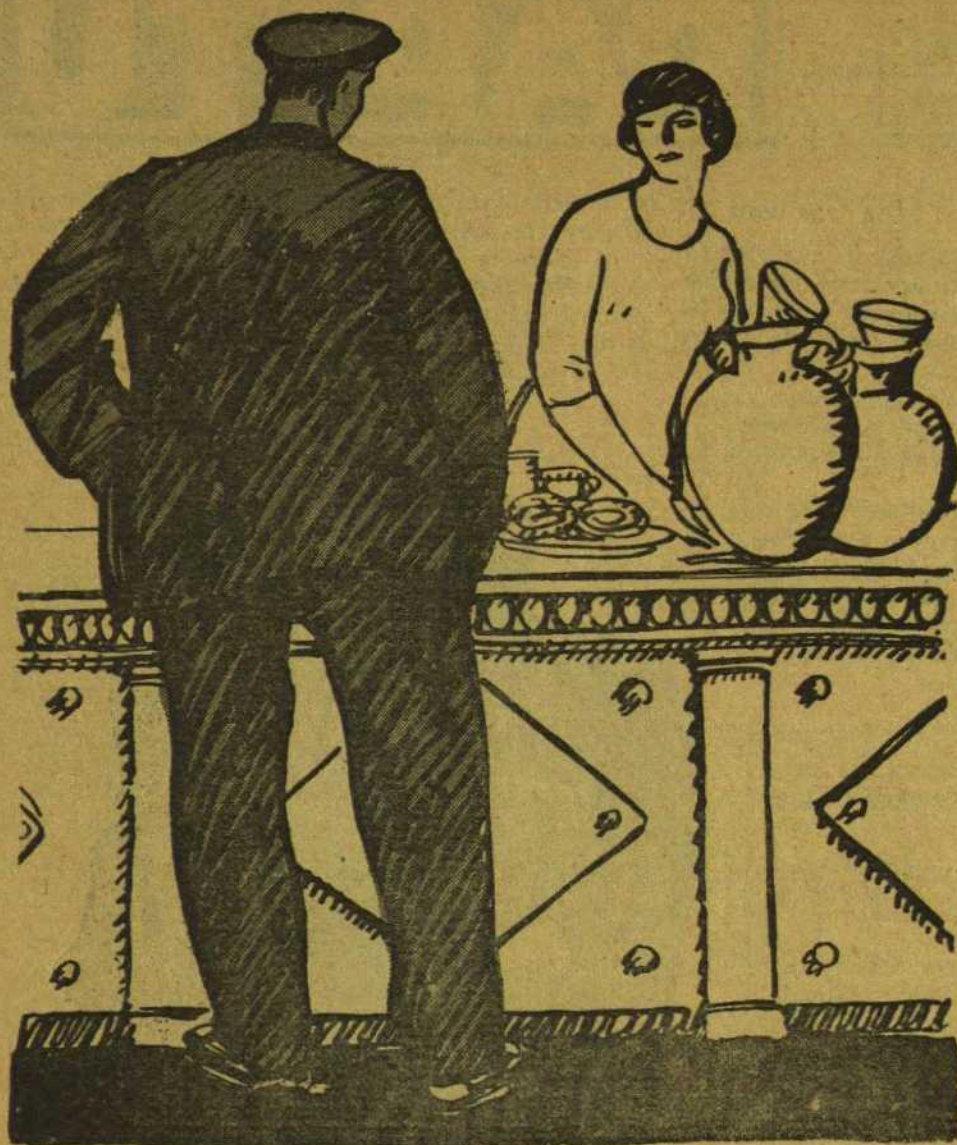
Cayman

—Y qué tal aquell negoci que tens entre mans?

—Me sembla que no'n lleparem res.

—Vols dir?

—Es molt pelut.

—Què vol?
—Me vol dar un vas de llet, amb perdó sigui dit?

Qui'n te, te pa y qui no'n te va a captar

Tot ho tenim en el català, aquesta llengua que si no ha obtingut el succés de la francesa, confiem en que no trigarà gaire en ocupar el lloc que li pertoca, lloc que tractantse de la nostra llengua serà tot lo decent possible.

No hi ha res que no pugui ésser dit en català, ni cosa qu'en el català no tingui la seva interpretació en mots, refrans, proverbis o dites nostres. Qui no sab'o be ha escoltat aquella frase tant brutalment catalana de que «qui te *allò*, te pa»? El sisé manament, les lleis d'higiene, la literatura nacionalista, certs carrers y certes cases, el problema econòmic de la dona y d'alguns homes, els *music-halls* y altres institucions, teories y persones, están inclosos en aquest modisme nostre, tant just y gràfic.

Es veritat ben grossa que qui te *allò* te pa, y les nostres llegidores, y els llegidors nostres que tinguin

dona, ho poden comprovar. Si al cap de mitja hora no conseqüeixen una positiva comprovació es que no serà veritat que qui te *allò* te pa, cosa tant impossible, com el que qui te pa —o sigui diners—te *allò*.

Diem aquestes coses, perquè acaben de dirnos el darrer xisto que han fet a Sevilla. Consti que malgrat la seva procedencia no es sevillà, sino tant de llei, que avui el repetirà tothom a Barcelona, ont tants admiradors tenen el «Gallo» gran y el «Gallo» petit.

Es el cas que la senyora mare d'aquestos, que's diu Gabriela per més senyes, es lo que s'en diu la reina, la reina mare de Sevilla. El rei es el «Gallo» gran y el príncep el petit. Arreu ont va, escolta lloanses y cortesies y el soroll de tota una ciutat que sent l'amor per aquesta dona que ha engendrat tota una dinastia de toreros.

Doncs be, un, qualsevol, un d'aquells homes de *La Buena Sombra*, al veure passar an aquella senyora, traientse'l barret li va tirar aquesta florita:

—¡Olé su cuerpo, que tiene un sitio que es una mina de orol!
—El noi gran li guanya sis mil pessetes per «corrida» y el petit comensa a guanyarles. Al cap de l'any, diguin vostés si no reuneixen més diners que en Pearson. Aixó es més que tenir pa: son totes les set vaques grasses entrant a casa.

Es clar que totes les dones poden posar al món un parell de Galls, però lo que volíem demostrar es que la frase catalana es una veritat com una d'aqueixes coses que'n tenen tanta. Y aquí entre nosaltres val a dir, qu'es una llástima que als homes no'ns sigui possible tenir llocs així. N'hi ha que diuen que tenen aixó y lo altre, però una mina d'or, mai, creguin. Tot lo més, se guanyen la vida. Y es que fer sis mil pessetes com aquell que no fa res y d'un sol cop, la veritat, passa de les nostres forses y de les de vostés.

Un compromís resolt

Una vegada hi havia una senyora tant piadosa com entrada en anys que no sabia qué fer dels diners y'ls dedicava a obres de misericòrdia y al foment de les parroquies.

Era molt amiga del rector de la parroquia de X..., xarmanant sacerdot que com un abat prenia cada matí el xacolata a la antiga manera; y la seva amistat consistia en amanir confraries y preparar festes.

La bona senyora va prometre una vegada al seu amic rector que li regalaría un magnífic sant Roc tallat en fusta, pera que fos posat en l'altar major com a patró qu'era aquell sant de la parroquia qu'en aquets moments ens ocupa.

Y tal dit tal fet, el sant Roc fou encarregat y una vegada llest fou entregat amb la solemnitat que requereix un cas semblant.

Mes ail que al anar a col·locarlo a l'altar major, lloc més d'honor que de cortesia, va trovarse el rector amb que'l sant Roc era massa alt y no cabia en el ninxo. Mare de Deu, quin compromís! Com dirho, a; la piadosa senyora? Re, re; passés lo que passés, el sant havia de col·locarse allí.

Si farem aixó, si farem alló; y no sabent com arreglarho, el rector va cridar al fuster de la casa pera que dongués la seva autorisada opinió. Arrivá el fuster, y després de ferse càrrec del compromís, digué que la única manera de solucionar el conflicte era agafar al sani, serrarli les cames per dos llocs cada una y tornarho a encolar sense'ls trossos del mitg. Així quedaria més baix y cabria en el ninxo del altar major.

Com que la cosa s'havia de resoldre y no's trovava una solució més bona, el rector va donar el seu permís pera que'l fuster tallés les cames del pobre sant.

El fuster agafá la serra y ric-rac, ric-rac, va tallarli les cames per dos llocs; feu un pastitxo d'encolament prescindint dels trossos de cames corresponents als genolls y colocá la imatge escursada en el lloc que li correspondia, en el qual capigué perfectament.

Cridá aleshores al rector:

—Qué li sembla? Ha quedat bé així?

El rector va quedar-se mirant una estona; després doná la seva opinió:

—Sí, no está pas mal... Fa el seu efecte... Però, sabeu qué hi trovo? Quetenint are sant Roc les cames tant curtes, el gos, en lloc de lleparli les cames, l'hi llepa'ls faldons.

Ell.—Donam la flor.
Ella.—Vejam si t donaré una nata.
Ell.—Be, doncs te donaré la flor y nata.

En el Liceu sempre
s'en senten de noves

Ens trovem en un entreacte d'un ensaig del *Siegfried*, en el Liceu. Uns quants propietaris de la casa volten al tenor *Rousselière* y el feliciten. En *Rousselière* somriu. Tot d'un cop, un senyor propietari s'arranca de castellá fantástic:

—Aquí en Barcelona, no hace cosa de muchos días hemos aplaudido mucho a un gran compatriota de usted... ¡Un gran artista!... ¡Oh, qué artista!...

En *Rousselière* pregunta qui es. El tenor espera que la resposta será o en *Le Bary* o la *Després* o la *Regnier* o...

Y respón el propietari:

—Sí, señor, un gran artista... ¡Max Linder!

En *Rousselière* somriu. Y el senyor propietari queda tant satisfet.

DE LA VIDA ALEGRE

Arrencada del cor de la «Sierra» y portada al mitj de Barcelona, *La Niña de los Peines* es un exotisme que sorprén y fins emociona.

El seu cant es un udol perllongat, un gemec intermitent y un sanglot contingut a voltes y a voltes deixat anar.

En la seva cara moresca, servida al natural, sense la última mà de la *toilette* y amb els mateixos colors de quan va néixer, se presenta *La Niña de los Peines* a Barcelona tal com se presentaria sota ls porxos rònecs d'un poble serrà andalús, y canta com cantaria asseguda en la *solana* del *cortijo* esperant al capità de lladres o al contrabandista, en una posta de sol solemne.

Així canta *La Niña de los Peines*. Es la materia prima del *cante hondo*; ve sense pulir y tota plena de folk-lore, qu'es la pols que porten les seves cançons. Les seves cançons son tristes, son trágiques, son austeres y sols contenen tres notes del pentagrama, una nota més que'l *cante gregorià*, pare de les absoltes actuals. Amb tres notes ne te prou *La Niña de los Peines* pera connoure a tots els fills d'aquella terra, que mal aclimatats aquí cada dia se l'escolten desde les roques del teatre Arnau, ple aquestos dies com una Arca de Noé.

Son la gent de la terra que s'hi senten l'ànima de la rassa en cada udol de *La Niña de los Peines*, gemeguen amb ella y quan en el *fiatto* abaritonat d'una escalinata de gemecs parpelleja *La Niña de los Peines* y gira'ls ulls en blanc, amb aquell dolor de bestia ferida, tot el públic corprés, ferit y germá de la *Niña* prorromp en un *Olé!* estentori, que's bada en mitj del teatre Arnau com una flor de tortura. Nosaltres hem situat aqueixa *Niña de los Peines* en la nostra *Vida Alegre* y ens l'ha entristida una mica; si ens ha entristit a nosaltres calculin vostés mateixos com estarán els ànims d'aquells paisans, escoltant aquella veu treta del cor d'Andalusia, que cada nota que dona es un clam, un gemec y un plor y un sanglot.

Sort que no entenim la lletra; sols ens arriaven algun *tormento*, varies *puñaladas*, dos *cementerios* y sis o set *mueritos*; tot lo demás no ho entenim ni nosaltres ni'l *pessa Menta*, que dúiem d'iniciador.

La Niña de los Peines omplirà cada nit el Teatre Arnau de gent que avans estaven tranquils a casa seva, que poc a poc s'anaven aclimatant a Barcelona y que sortiran del Arnau plorant d'anyorament.

La Niña de los Peines, per sí sola o acompanyada de la seva nombrosa família que fa coacció en un *paleo* mentre ella canta, son capassos de fer guanyar unes eleccions a n'en Lerroux y de fer fugir del Paral·lel l'alegria verda y negra que hi te'l seu altar y el seu trono.

..

Les Harthurs, que també trevallen al Arnau, qual empresari deu ésser un home prodigiós, son una família composta d'un primer actor, una ballarina, un artista y un cos-gran, equívoc y difícil de definir ni classificar decentment entre'ls homes o les dones.

Es un número entretingut y desagradable, sobre tot quan actúa aquest ser indefinible y es el que més actúa; en cambi es entretingut y fins artístic quan l'artista balla, jove y ben plantat, fiero y sobri, balla amb una

serietat y una quadratura admirables. Aquest *Harthur*, si no te cap *encuantra*, está destinat a grans coses en la vida coreogràfica.

..

Pera escampar la boira de tristesa qu'ens embolicava desde que vegérem y sentírem a *La Niña de los Peines*, ens n'anàrem a la *Buena Sombra* a saturarnos de *chic*, de elegancia y d'art adobat a gust de les nostres exigencies d'homes civilisats.

Vegérem a les *Vigné* y amb sols véureles se desva, nesqué la nostra tristesa; vegérem a les *Delmonte* y alegres com estàvem s'ens despertaren els sentits que s'havien adormit amb la somsonia de *La Niña de los Peines*. Tenir els sentits desperts, sentir la mica del desitj y veure a les *Delmonte*, aquesta es la vida alegre!

Lo demás, es tirar bous a montanya, donar pa a la quissa, portar menjar a les oques y tirar-se aigua a la esquena.

Teneduría de Llibres

Don Enric Dieste, comerciant noucentista, de tipu distingit y escardaienc, fill de Pontevedra y aclimatat a Barcelona, na editat y casti venut toia l'edició d'un llibre titulat *Los comerciantes del siglo XX*.

El títol sol ja expressa la significació y el contingut del llibre, amb lo qual se demostra que'l títol sol ja es una trovailla. Si diem que'l próleg es d'en Ramón Rucabado direm una gran veritat y farem el segon elogi del llibre d'en Dieste, presentat pe'l més jove dels nostres *polígrafos*, y si diem per fi, que l'ha imprés l'Horta, ja portarem l'elogi fins a una alsada incommensurable, alsada a que arriba l'Horta sense esforços cada vegada qu'imprimeix algun llibre.

Al donar a la il·lum barcelonina *Los comerciantes del siglo XX* l'Enric Dieste demostra qu'ens ha vist als catalans de qua d'ull y no del ull de la qua, perque es tan adequat a les nostres aficions mercantils y encaixa tan be tot el seu contingut amb el nostre ambient que estem segurs de que avui per avui, o demà tot lo més no hi haurà *quese* de comers ni dependent del idem barceloní que no porti sota l'aixella anant y venint del magatzem un o dos exemplars del llibre del Enric Dieste que estem elogiant.

Tenedors de llibres, apoderats, caixers, amos y fills del amo, viatjants del Nord d'Andalusia y Extremadura, els que fan la piassa, l'agent, el comissionista, l'especulador, el corredor, l'intermediari, el gitano, el contrabandista y l'aduaner, y tot el ram en pes del *toma y daca* y del *pren y deixa*, tindran el llibre d'en Dieste *Los Comerciantes del Siglo XX* que será per ells lo qu'es la *Biblia* pe'ls protestants, el *Al-khorán* pe'ls moros, la doctrina pe'ls catòlics y el *Talmud* pe'ls jueus, que per altre part son uns models com a comerciants.

Felicitant a n'en Dieste per la seva genial pensada, fem extensiva la felicitació al gran Rucabado, l'home del próleg, y homenatjem també a l'Horta, el Gutenberg de Barcelona, y recomanem a tothom la compra immediata d'aquest llibre per be d'ells y dels anomenats tres socis.

C.

—Que no t'hi entra?

—Ail mira que s'ha de patir la primera vegada; però quan la tingui ficada, qu'ho estaré de satisfeta!

Carnet de la setmana

(Imprescindible per tot veritable llegidor de PAPITU)

Diumenge, 3. — L'egregi quartet instrumental Tata rets (*ainé et cadet*), *Fanaro Soler* y *sanyó Pedrals*, solemnisen en el *Lion* la santa diada. — Fa estragos en el personal noctàmbul l'arxidespampanant argelina *Suzane*, que dansa sicalípticament en l'*Edén*. Contemplada la *Suzane*, tot seguit entren ganes de ferse moro. — Encare qu'es home casat, la majoria de les precioses concurrentes qu'assisteixen els diumenges per la nit en l'*Apelo* adoren secretament al elegant actor *Delor*. Pera ter víctimes, res, s'hi te que néixer. Després de tot, el xicot no hi te cap mena de culpa.

Dilluns, 4. — El senyor *Viluellas*, del carrer de Sant Pau, es multat per l'autoritat per tocar l'ocarina a les tres de la matinada. — Qui vulgui sapiguer lo qu'es gatzara, que concorri al *Royal Concert* del *Paralel*, y admirará el despijorant *remenandum* de les superincandescent *Tudelinas*. — En un dels corredors del *Liceu* donem una forta abraçada a *il caro amico*, *il basso Rossato*, bon cantant y xirinolaire. — L'esbelt *De Emilio*, ex-detective policíac, cambia les tàctiques de *Sherlock Holmes* per les tendres abraçades y mirades lánquides que prodiga en el *foyer* del *Edén*. — Llegim al diari *Sport*, ont en *Clape-ra* parla de *goals*, *tándems*, *motors* y demes consocis.

Dimars, 5. — Se casa clandestinament la *Toneta* del carrer *Nou*. Al endemà, en *Fulito* no pot caminar. — Coses grans, les hem vistes, pero tant y tant elogiabls com *La Niña de los Peines*, no, no y no. Alló es art sens trampa, de bona llei, cosa fina y recomanable a tots els qui coneixem y coneixerem en aquesta vida, que si volen quedar com cal devant d'Europa no'ls hi queda altre recurs qu'anar al *Arnau*. — Passa per la *Rambà*, amb cara de mal humor, l'arxisimpatiquíssim *Paquito* o *Paquet Aguirre*.

Dimecres, 6. — Inauguració del *Liceu*. Totes les dones hermoses del món se donen cita en aquella casa. Hi ha dones per tots els gustos. Hi ha dones per tots els gastots. A la sortida ens várem desmaiar. De cóm va anar la *comedia*, en parlem en lloc corresponent. — Arriva de *París* *il pollo Buxaderas*. Ha estat a punt d'ésser robat per una *apache*, en *Paquin* s'ha vist obligat a ferlo sortir dels seus tallers perque li mancomunava tots els *manequins*, ha donat una conferencia en la *Sorbona* sobre'l seriós tema *Charcot*, *el Gallo* y *la Piperazina*, y, finalment, *M. Fallières* li ha concedit la *legió d'honor*. — El senyor *Parcerises* pert els elàstics en uns funerals. Al menys així ho explica arreu la seva senyora.

Dijous, 7. — Cara bonica la de la *Zasá*; pantorrilles ben fetes les de la *Cachita Delmonte*; pitranga abundant y sense cotó fluix la de la *Pepita Conde*; dona riallera la *Monna*; trio musical més que recomanable'l que dirigeix en *Verdura*, y home atent, de modos y ben pentinat l'amic *Faume* del *Edén*. — El contrabaix *Planas*, el violinista *Bordas*, el concertino *Munné*, el viola *Navarro*, el gran trompeter *Rovira*, *il trompa è intrépito Richard*, a la sortida del ensaig del *Manon*, tots ells inúsics acreditats, pateixen horriblement al veures ensorrats en l'abim de l'orquestra y sapiguer que sobre ells dansarán un be de deu de cames italianes y del país, qu'en *Volpini* ha dut pera perdició nostra y dels palcs prosenis del *Liceu*.

Divendres, 8. — En *Junyent*, el veritable *paquetin*, comensa a pintar el decorat del *Romeo y Julieta*, que l'empresa del *Novetats* te'l bon acert de posar en escena. Per cert que la traducció, amb dir qu'es de l'*Ambrosio Carrión*, ja queda acreditada. Les *Julietas* qui vagin a veure a n'en *Ricardito Calvo*, ja sabrán lo qu'es patir, doncs en *Calvito*, lo qu'es per ara, s'absté de donar llaunes numerables. Al menys així ens ho ha comunicat oficialment *Don Aristófanes Poveda*. — No haviem vist encara la pel·lícula de *Los Miserables*. Cal confessar qu'es pistonuda. Com a llargada, dura dugues hores menys qu'un article d'en *Morote* y es més llarga qu'el *Siegfried*. — S'instala definitivament en el carrer de *Montaner* l'explanxadara *Balbina*, la dona més ben tornejada de l'esquerra del *Ensanxe*.

Dissabte, 9. — La *Micaela* del carrer *Nou* se compra un cubanito. — Passa pe'l carrer de Tallers la popular beutat *Merceneta de Gracia*. — No's mou gat ni llebre. — Alló que déiem del *Calendari*, ja veurán com es veritat. Será senzillament magnífic. Ja s'acostal

“Esperis”

Varies vegades havia observat en la perruqueria que'm pelen y me deixen fi de cutis, que al preguntar el dependent al senyor que servia quina classe de fricció desitjava, responia el parroquià: «Esperis».

Y al veure que'l barber continuava lentfeina, vaig fixarme més y veigí que's tractava d'un perfum.

Sempre més me xocá aquest nom, y encare no sentia qu'en demanaven una fricció, me fixava detalladament en el subjecte qu'en volia anar perfumat. Y, cosa raral casi tots la demanaven amb veu fina y melosa, més que pronunciant aspirant la paraula *esperis*.

Y mentres el barber feia córrer més o menys suau-

ment ses mans pel cap y clatell del friccionat, també observava que molts individus feien anar sos ulls com nena romántica en una baixada de tobogán y que sos

llavis, particularment l'inferior, tremolaven lleugerament, com si esperés que caigués quelcom d'un finet rajolí d'algun nèctar qu'ell en sa imaginació exprimia...

Y... y aquesta es la darrera observació. També notava que a n'els subjectes que'ls passava tot lo dit, tenien un xic pelada la punta del nas, com si's tractés del principi d'un humor dels tri-tos, perquè de qualsevol classe que sigui un humor que irri el cutis, no te res d'alegre.

Mes després de llegir un anunci en el *Mundo Gráfico* del 16 d'octubre passat, puc exclamar com en el final de les comèdies dolentes: *Al fin lo comprendo todo*. Perquè els llegidors de PAPITU se n'enterrin igualment el publiquem.

Una participació de naixement

El formidable PAPITU no pot passar per alt l'obsequi que li fa el senyor Vilá Estruch amb motiu del naixement de la seva filla *Na Monserrat, Rosa, Walkiria Vilá y Menéndez*, que, nasqué a la ciutat de BUENOS AIRES el XXI d'agost de MCMXII, essent els padrins *Don Martí Dedeu y Donya Rosa Colominas*.

El senyor Vilá ha tingut la bondat d'enviarnos la participació de naixement de la seva filla, de la que tenim el gust d'extractar les següents composicions:

EVOCACIÓ

Montserrat, dona a ma gentil filleta la fortitut dels teus rocatges i l'ufana de tes serralades, i seconda'l seu esperit, blanc com lliuri d'aigua, de l'idolatria per Catalunya prolífica Patria de lliveració.

Rosa, ritme dels vergers d'Afrodita i dels misteriosos brolladors cisellats de magnolies i rissats per l'espurneig dels cignes puríssims, germina en la seva ànima, flaire de virtuts civiques, perquè sia Vestal del Temple de la Llar.

Walkiria, que fulgures, envoltada dels cercles ignis, éxtasis dels mortals, encén en el cor de ta protegida, les flames del Entusiasme perquè sia ben hermosa i plena d'encisos, com ho ets tú, Primcesa dels ombrívols boscos de l'idilica Germania.

El Pare demana als Deus, Fortitut, Puresa, i Perfecció helénica per sa dolça filleta.—J. VILÁ ESTRUCH

—Papá, quan me casí no't donaré confits.
—Per què?
—Perque quan tu't vas casar no m'en vas donar.

LA PONCELLA MONTSERRATINA

Am motiu del naixement de la nena

MONTSERRAT VILÁ I MENÉNDEZ.

Colltorçades dos flors pel bés eròtic
D' Afrodita trionfant.
Deixá una d' elles al pistil del altre
Lo pólen fecondant
La vida va sorgir dintre 'l misteri
Del bon jardí encantat.
¡La poncella ha nascut! Están de festa
L' Amor i l' Amistat.
Poncella es de llevó montserratina
Del històric comptat,
Per xó el créixar hermosa darà sempre
Perfum de llivertat.
Aromes de virtut serán sa gloria
I son cálçer sagrat
Ha d' ésser vas de goig i de puresa,
Font de sava del be i de la vritat

MARTÍ DEDEU

Buenos Aires, 22 Agost 1912.

LICEU.—*Siegfried*.—Bona obra per inaugural. Vostés y nosaltres ja la coneixiem. En Wagner, que sempre'n tenia una per fer, cal confessar que amb aquesta s'hi va lluir. Alló es música bona y alló es un argument que no fa mal a la moral. Allí juga tothom: en *Mime* prova de fer sabres per la canalla; en *Siegfried*, qu'es el prototipu dels trinxes, quan no fa ballar l'ós afaita canyes o toreja a aquell fantàstic drac que quan surt de la cova sembla l'express de Fransa; el *Vianant* juga a tres si y tres no y se passa la vida fent visites; l'auceinet pren tila en el tilo... En fi, qu'es un argument més tendre que l dels *Pastorets*. Menys mal que l'obreta te xistes wagnerians que quasi be semblen nostres. Per exemple: en el final del primer acte, quan *Siegfried* amb l'espasa talla en dugues parts l'enclusa, saben que diu a n'en *Mime*?... Doncs: *se traspasa la herreria*.

De l'interpretació *licetstica* en primer lloc y amb so de tabals y trompetes, pregonarem a les cinc parts del món que *Margot Kafftal* es una artista sublim, excelsa, wagneriana amb totes les de la llei y posin tot lo que vulguin. Senyors de Barcelona: de l'interpretació de la *Brunhilda*, *Kafftal* en *Siegfried*, amb dir qu'es la primera vegada que ho sentim en el Liceu, lo que s'en diu be, està dit tot. —Debutava en *Rousselière*. Amb consignar que ho canta —encara qu'un xic recocó, —amb bona veu, qu'arriba fresc y sencer al último tercio de la lídia y que ns agrada més quan fa de noi que d'héroo, complim amb la nostra obligació. Si's poguessin acoblar l'actor *Borgatti* y el tenor *Rousselière*, tindriem un *Siegfried* ideal: però com que no pot ésser... Ai, en aquest món, com en Turquia en els actuals moments, no hi ha res sencer!... —En *Pini Corsi*, un pel acaricaturat en el mutis del segon acte, per lo demés digne d'aplausos. —Y deixem per l'últim al *Mestre Falconi*, qu'es indubtable que tindrem diferents ocasions d'aplaudir-lo, doncs es un mestre, però que ac oment *Siegfried* no dona el relleu essencial als nom-

Senyoreta Gay, del Soriano

brósos temes musicals, la veritat, no'ns va convèncer. En *Falconi*, y ho diem sincerament, es un bon mestre italià que no te res qu'envejar a n'els seus companys de batuta, diguinse *Mascheroni* o *Mugnone*. Nosaltres en aquest món passem per tot menys per en *Mancinelli*. Y consti que parlem be d'en *Falconi* en el genre italià y francès, perquè li hem escoltat els ensajos d'*Otello* y *Manon*, ont no solament l'hem trovat recomanable sino que ja li tem predicció de l'èxit que li espera.

La vinena setmana parlarem de *Manon*.

PRINCIPAL.—*La Bella Marsellesa*.—Se tracta d'una ensarronada d'en *Berton*, que a no ésser pe'l treball dels actors, el públic en la nit de l'estrena nauria fet molta broma.

ELDORADO.—Nostre caríssim amic *Papitu Maria Jordà*, que com molt be saben vostés es traductor de consciencia, ens ha servit *El herebero*, obra amb un primer acte deliciós y amb uns companys que no desmereixen del primer. *El herebero* es entretingut, qu'es lo que's tractava de demostrar. En *Villagómez*, además de despampanantment caracterisat, fent la comedia amb el garbo qu'en ell es habitual. El secundaren brillantment y fentse dignes d'aplausos, la *Molgosa*, en *Rivero*, en *López Alonso* y demés actors.

NOVETATS.—*Reinar después de morir* es un drama arximagnific, que ja coneixiem per tres bandes diferents. Una, per un quadro popularíssim y molt dolent; altre, per haver estrenat ia anys la *Guerrero* dita obra, y finalment per haver assistit a l'estrena d'una divertida ópera seria, d'exacte argument, completament original d'en *Costa y Nogueras*. Ara en el *Novetats* ha obtingut un magnific èxit, y no cal dir qu'en *Calvo* s'ha fet amo del moreno. El s. *florito Dick* no pren part en l'obra. Dijous va l'estrena d'en *Marsillac*. Li desitjem èxit y una hora ben curta.

APOLO.—Concorrent a l'estrena de *La Conquista del pan*, varem complir casi amb la llei de Deu qui mana *visitar enfermos y presos*. Com que'l cran.a (qu'es digne de lloansa y la gent d'*Apolo* ho fant brillantment) es original d'en *Federico Urales*, encara que afortunadament, no está malalt, es un *ex preso* y per eixa raó el visitarem y aplaudirem.

LOS MISERABLES.—Els han fet amb un èxit inusitat en el *Cómic* y en el *Liric*. En *Parreño*, lo *Chil*, en *Delhom*, l'impalpable *Pepe Alfonso*, per una banda; en *Rodríguez*, l'amateur senyor *Artigas*, en *Munt*, per altra, han glorificat a *Victor Hugo* y han treballat més que les brigades de «La Canadiense».

SALA GRANADOS.—Dos concerts senzillament importantíssims s'han celebrat en aquesta sala model de concerts. En *Crickboom*, el gran violinista, l'artista pur, a la límon amb en *Granados*, han triomfat solemniament amb les sonates de *Mozart*, *Beethoven* y *César Franck*. Executar millor, es lo que s'en diu un imposs ble. Feia temps que no havíem gaudit de sensació d'art ten refinat. Enhorabona als dos artistes.

KEIFFER.

FOOT-BALL

Partit del día 3

El segon partit entre el «San Sebastián» y el «Barcelona» tingué efecte el diumenge dia 3 amb una concurrencia tan nombrosa y escullida com el primer dia.

Aquesta vegada fou el jove *Varela* qui empenyá'l pito, amb acert digne tan sols d'un *referee* de la «Lliga Anglesa».

Com de costum, s'ho fan a cara o creu y surt el «San Sebastián», quin *team* jugà admirablement però sense poguer ficarla cap vegada.

En cambi el «Barcelona» els apretà per tot arreu, entrantlos 4 goals de mestre. La primera ficada fou del Gat-well. La segona, tercera y quarta del Acero, qui les entrà amb l'acostumada parsimonia y sense pensarshi gaire. L'Anecchino passà mala tarde, y el president del Club també, perquè en Sena (Gregori) era l'últim día que jugava amb ells, puig s'ha quedat amb el «R. C. D. Español».

Tots jugaren molt be, fent lo possible pera amagársela l'un a l'altre, pero guanyà per pillo el «Barcelona».

Tenim el gust d'oferir als nostres lectors les pintes d'en Rodríguez y Sena, capitans dels dos clubs, quins se la deixaren pendre pel nostre Bon, mestre en Gay dibuix y presa de pel.

En Rodríguez
capità de F. C. Barcelona

Divagacions

Un club neix, creix y's federa, no li va be y vol tornar enrera. Amb tantes federacions ens tocarán els... *fouls* per molts cantons.

En Sena (A.), capità de la R. S. de S. Sebastián.

Així s'expressava'l capità del *team* dels onze estrets, tot fent algunes consideracions sobre'l nas d'en Greenwell; aquella tenca es de *clown*, no en dubti, me deia; sols li falta una mica de farina de patata per estar més en caràcter.

De prompte, l'home que'm parlava va quedar-se mirantme fixament, com si volgués hipnotisar-me amb els ulls de dalt, y amb to de profeta, va dir-me: «Una cosa es un home prim y alt y una altra un fanal...» Me giro, y veig en Masana. Confesso que'm vaig quedar aixonat. (En Puntas sempre s'hi queda.)

L'atleta sonreia, semblava que volgués corroborar el nom qu'en Víctor Hugo degué inventar per ell: «L'home que riu». Y'l nostre home riu, amb la americana retallada arrán de cul, y cobert el cap amb un sombrero *rovelló* arribat directament del Picadilly.

En Tiago es un gran defensa; si el foot-ball no's jugués amb els peus diríem que te molta mà esquerra. En Masana està molt bé construït, encare que li sobrin cames; no te gens de cansalada, y per aixó si se li acosta algún delanter li dona *pota*.

En Masana s'en va anar Rambla avall y va tardar forsa rato a desaparèixer de l'horitzó.

Y mentres s'en anava caminant, a pas de camell llimat d'esquena, el capità dels onze estrets qu'encara'm parlava, va explicarme a afició boja que l'Steel ha agafat per la tintoreria. Diuen que's dedica tot el día a fer més sólits els colors del seu Club, y hasta s'assegura que'ls del Casual li encarregarán el tenyit dels seus uniformes y donarán el *trèbol* a les vaques per veure si d'aquí en endavant tenen més llet.

Tot te remei en aquest món

Tots els barbers son uns xerraires. L'home que no senti passió per la política o per la retallada, l'individu que no sigui enraonador ni li agradi que li expliquin coses que no l'interessin o que li preguntin coses que no interessin al qui les pregunta, ja cal que's compri una navaja o una màquina y s'entretengui a rasarse la barba ell mateix.

Els barbers eren la obsessió del senyor Canons. No passava día que no protestés de la seva xerrameca tan abundosa com acaramelada. Havía seguit y resseguit totes les barberies de Barcelona esperant en va trovar-ne una ont l'afeitessin sense explicarli ni preguntarli res. Pobre senyor Canons! Era una víctima! Perque el mal era que no havia pogut apendre mai a afeitar-se tot sol. Navaja a la cara, tall a la cara. Màquina a la cara, ta'l a la cara encara que sembli impossible als fabricants de màquines d'afeitar...

Peró tot te remei en aquest món. El senyor Canons ja estava gairebé conformat amb la seva sort, qu'era la d'indignarse cada día amb un nou barber, quan l'altre día, passant pe'l carrer de Sant Pau va trovar la barberia dels seus somnis.

Deia a la porta:

BARBERIA DEL CALLAO

El senyor Canons trová tan extraordinari el fet que per primera vegada a la vida buscá conversa al dependent que l'afeitava.

—Noi, estic desesperat.
—Què tens?
—La teva dona m'enganya.

Històric

(Corregut en una casa de dispeses d'Igualada)

En dita ciutat hi ha, ja fa molt temps, una dona, la qual se manté fent la vida a 4 ó 5 homes; y com molt be tots sabem que de diners no'n sobren, se va veure obligada a limitar un xic la llibertat en els dispesers.

Ella sempre, com de costum, portava l'escarola a taula, y ells agafant el setrill semblava que s'hi adormissin.

Doncs no fa molts dies els hi va dir:

—Aixó, fillets, s'ha de acabar; l'oli va molt car y jo no puc guanyarme la vida. Y portant un ganivet pera cada un, va dir amb molta serietat: —Apa, tal·leuvosla y jo vos l'amaniré.

Coses del sembrar

En un café hi havia una animada penya formada exclusivament per individus pertencients a l'art del pagés.

Tots plegats sostenien una arrencada discussió de coses amb competència al seu ofici.

Després de molt discutir, per últim tocà'l torn de parlar de la influencia de les llunes en l'oportunitat de sembrar les llevors.

Un pagés deia que la millor lluna pera fer el blat era la d'octubre.

Un altre deia que sabia del cert que pera dar bon fruí les patates s'han de sembrar en lluna vella.

Un de molt «enllustrat» assegurà que les faves s'havien de plantar en lluna nova.

Un llunàtic el contradigué, afirmant que devien plantarse en setembre.

Y així comensaren a sortir tantes llunes com mesos hi ha a l'any: la lluna vella y la nova, la lluna quan fa'l ple, la lluna de Valencia, la mitja lluna, els milions de llunes del oli y la bona lluna y la mala.

Un home qu'hi havia al

costat, que no era pagés ni'l feia, els interrompé dient:

—Tant que voleu entendre en qüestions de llunes vosaltres, y potser no sabeu quina lluna es la millor pera sembrar la llevor de ter criatures.

Els pagesos, qu'en aixó també hi volgueren la seva, desseguit contestaren; els uns deien qu'era la d'abril, altres la del maig y si pogués ser ben plena, y uns altres la lluna d'octubre.

—Vaja, sou uns rucs que no sabeu res—torná l'altre;—es la lluna de mel, homes, la lluna de mel.

Endevinalla

Un de llarc, dos de rodons,
que han passat
per camisa, calsotets y pantalons.

(La solució al número següent)

Solució al número passat

LES MANS

CORRESPONDENCIA

Mitja-Pessa.—Posis tranquil, senyor Mitja-Pessa. Nosaltres no publiquem mai res que pugui ofendre l'honor de les persones, lo qual fou causa de que avensantnos a la súplica de vosté no li publiquéssim lo qu'ens envia.

Félix Mer.—«La mà amada», al ser llepada pe'l protagonista del seu article, no te un final esclatant.

M. S. P.—Vosté y el senyor precedent se podrien donar les mans en qüestions de llapidera. Vosté ja te precedents.

Ja ho saben.—Lo de l'autonomia fa riure molt, però al gran públic no li faria res. Lo de don Antón Martí ho guardarem tota la vida entre'ls tresors de rareses que coleccionem.

O Hus Peluts—No te defensa davant del dret civil.

Tirha Pit.—Es molt rebuscada.

Alicífil.—També ho son de rebuscades, o com dinen els personatges del gran Guimerà: *Y si que ho son de rebuscades!*

Parsifal.—Tot lo qu'ens din en la carta està molt be. Nosaltres la firmariem. Lo del miracle de Sant Pere de Roda daria ocasió a que'l tribunal civil firmés una sentència per escarnis a nostra santa religió.

Laguarda.—Lo que vosté ens envia es una maravella qu'ha fet riure a n'aquesta Direcció papífica. Es tot un cas lo de la barberia del carrer de Pons Subirachs, 3, del Poble Nou. En una cara s'hi llegeix l'anunci, y en l'altre qué dirán que s'hi llegeix? Doncs, els manaments de la llei de Deu! Válgam Deu! Es un lleterero digne de ser conservat per in eté num.

Un mecánic.—Li agraïm lo qu'ens envia, però no li podem publicar.

Sense fil.—No'ns agrada encare. Vosté es molt jove.

G. Laude.—Tampoc ens agrada, amb tot y estar molt ben escrit.

Erp.—Tampoc ens fa pesa.

Farma.—Si que nos gusta, la veritat; *pero cree usted, señor, que en Castilla se permitiría la publicación de semejante cuento?*

Pio Max, *aimant de la Carmeta G.*—Li publicarem el que porta la firma Bartomeu Roira (a) Pix-Era.

P. Prt.—Sí, senyor; el Director d'aquest setmanari es molt tonto. Qué hi farem?

Nirvana.—Tot està be; però referent a lo de la mestra necessitem estar segura de la seva autenticitat. Lo altre ho publiquem.

Fiqué.—Es molt fàcil d'acudir.

M. C. Ardem y C.—Malórum signum.

J. Fornes y Calent.—Estigui bonet.

E. Vana.—No'ls hi publicarem, però els guardarem tota la vida en el nostre museu.

Un futbolista.—Si està be, li publicarem amb molt gust. Ja veu que lo qu'està be ho publiquem també amb molt gust.

Manolo Camps.—Miri que te ons el personatge de que vosté relata!

Segerbat.—Es extremadament vert.

N. Titosa.—Ho guardarem. Ve un día que tot s'aprofita.

Mas A. Fic.—Els seus xistos son de primera. Envii els treballs que vulgui, y si'l comensament no s'ha de modificar, si'l mitjà be y el conjunt s'ho mereix, cregui que tindrem el gust de publicarho.

A. F. Semalsa.—Un altre día serà.

J. Mapapipirocón S.—Aprifitem lo qu'ens envia amb tot y que vosté ens diu qu'es un anglés y no es català com nosaltres que som d'aquí Barcelona mateix.

Papitu II.—Vosté es aquell de l'estil encisador. De lo qu'ens envia se n'ha de suprimir les gotes de sang y les gotes de llet que vosté califica d'espessa.

Titella V.—Te tots els visos de lo rebuscat.

Felip Notas.—Servirà pe'l nostre hermosíssim Calendari. Avi-

si a la seva família y demés parents y fassiho saber als seus amic y coneguts. Pro-paganda fides. Lema: La nostra fe es una cosa mai vista.

Xisme.—Aprofitarem el xisto.

Guanajato.—Ave Maria Puríssima! Ja ho pot ben dir: Deu dona faves a qui no te caixals, o sigui que vosté ens envia una cosa molt bona que no's pot publicar per bruta.

Tremp, Havem y C.—Potser la gent ja n'estarà cansada del esmorzar que vosté ens envia en forma de menú: cada día sardina, patates, faves, ons, llet y figues pera postres, acabaria per embafar als nostres estimats llegidors y llegidores.

B. Ll.—B y Ll? Miri, per are tots bons. Les endevinayes que ens envia son traelladades a la bota del recó.

A. F. Samalsa.—Es d'alló més rebuscat y el públic s'enfadaria.

Titus.—Que qui escriu el graciós PAPITU? Doncs miri, un servidor que hi fa la correspondencia y el públic qu'en via les bestieses que tant agraden. Ja veu si es senzill. El públic pot estar ben content de llegir a sí mateix.

J. C. Sallenti.—Li publicarem els acudits, probablement al Almanac.

Tres de la tabola.—Aquest conte ja'l tenim enviat per altres que també deuen ser de la tabola.

Peli-cul-es.—L'arrodonirem y potser si l'inspiració ens acompanya ne farem sortir un xisto.

M. Watson.—Vol dir que no es massa gastat?

Atusar.—El xisto es massa fort, el dibuix es massa fluix.

Pauet del Hostal.—No sé si ho sab que no podem fer bromes amb personatges eclesiàstics. El nostre fort son els xistos verts completament profans, aixó es, que no tinguin res que veure amb la Santa Mare Iglesia.

Janet.—Si'l publicuéssim ens agafarien.

A. E. T.—Sí.

Tnof.—Vosté es més desvergonyit que'l nostre setmanari.

Donya Inés y Brígida.—Tendré el gusto de visitarlas en su domicilio. Yo puedo decir: «Se sirve a domicilio.»

Comte de Prepujal.—Es magistral, però pera publicarli ho he de consultar amb l'Empresa.

J. Madrid.—Ens comprometeriem de valent.

Pax Mero.—Ja la tenim.

Alies Murillu y Cap-de-mort.—Aprofitarem lo qu'ens envia pera ferne un xamós xisto.

Pitus.—Li publiquem lo millor.

Un amic d'en Cosme.—El Pirineu Català es molt bonic, però als nostres llegidors no'ls podem treure de lo acostumat.

C. Juan Meam.—Ho explicarem a tothom.

Xarrameca y C.—Formen a la nostra bonica colecció.

Rasca.—Es massa clar.

Llari.—Son rebuscadets, sab?

Un curridu.—Te tota la raó. Nosaltres també ho trovem.

Pel-Út.—Aquest senyor ens envia el següent geroglífic, qu'es com segueix: 1000 y 1—100—1 que't criden—900? Vejam qui l'endevina de vostés.

Papita.—Ho aprofitarem pera fer un xisto. Moltes gracies, senyora o senyoreta.

Sotloch.—Hi hauria un espatec de multes que faria basarda.

Tita Rufa.—Amb l'altre pseudònim no li podem contestar, perque les lleis ho prohibeixen.

Grunigreen.—Com tot lo de vosté, està molt ben escrit; però no pot ser publicat per lo que vosté mateix pot pensar.

Olla.—Quina llástima que'ls qu'escriuen tan be com vosté ens enviïn contes que no's poden posar a la venda!

Fil.—No'ns vingui amb més fils, perque nosaltres ja'l tornem a tenir. Fignris que'l número passat n'anava ple.

Piera.—Hem de convenir amb vosté en que aquesta setmana no ha estat inspirat, y creguins que ho sentim, perque encare que tenim molts amics no'n tenim casi cap que s'ho valgui. Válgam Deu! Estigui bo.

Ra Ba Louis E. D.—Tupinamba m'has dit! Es llástima que no estigui tan be com vosté y nosaltres voldríem. Un altre día serà. Bona nit tingui.

A. Labassa.—El xisto servirà.

A. Cama-secs.—Res de sota la camisa.

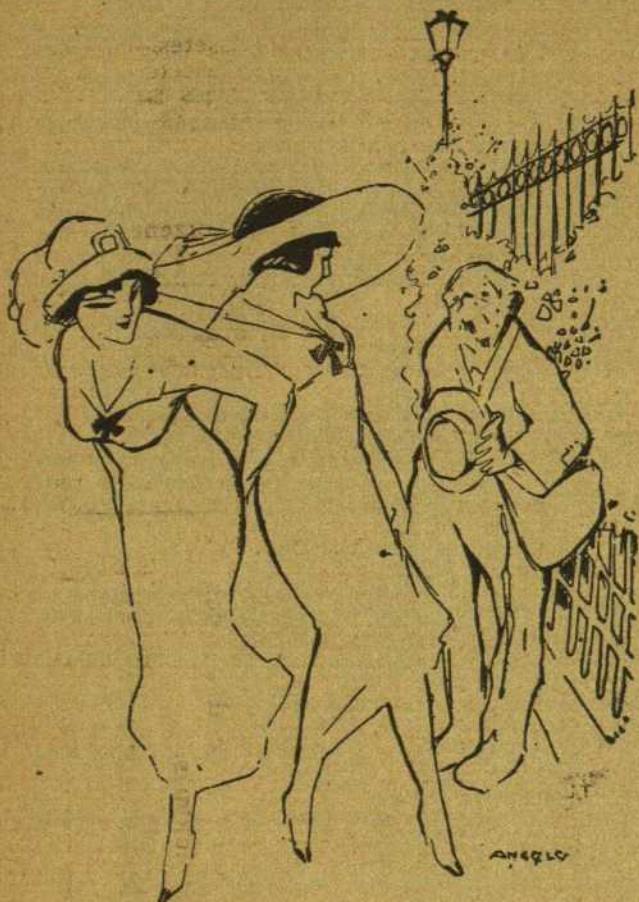
P. V. G.—Ja la tenim.

A. Peudret.—N'aprofitarem alguns.

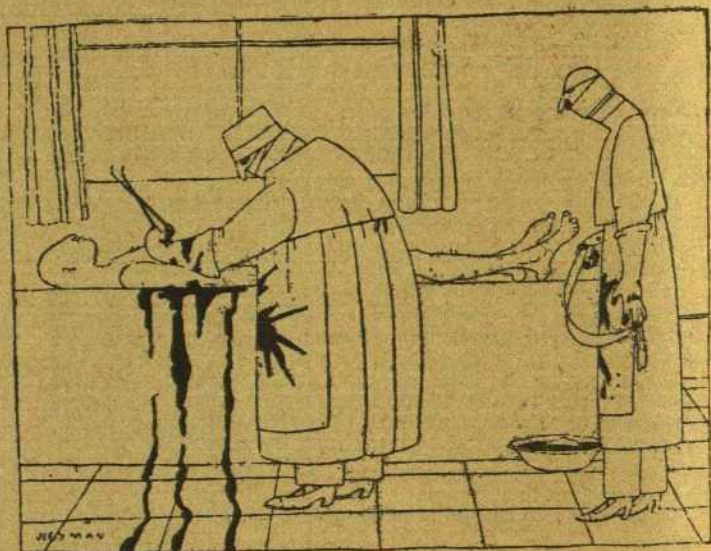
Janet.—N'aprofitem un, y de l'altre, qu'es molt vert, ne fem sortir un xisto.

Reyetó.—Vosté sí que's queixa per vici; miri que dir que'ls nostres xistos no tenen gracia!

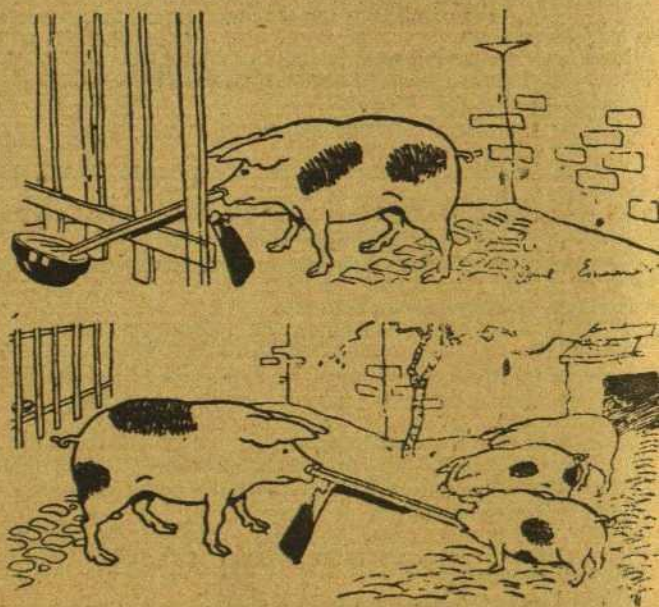
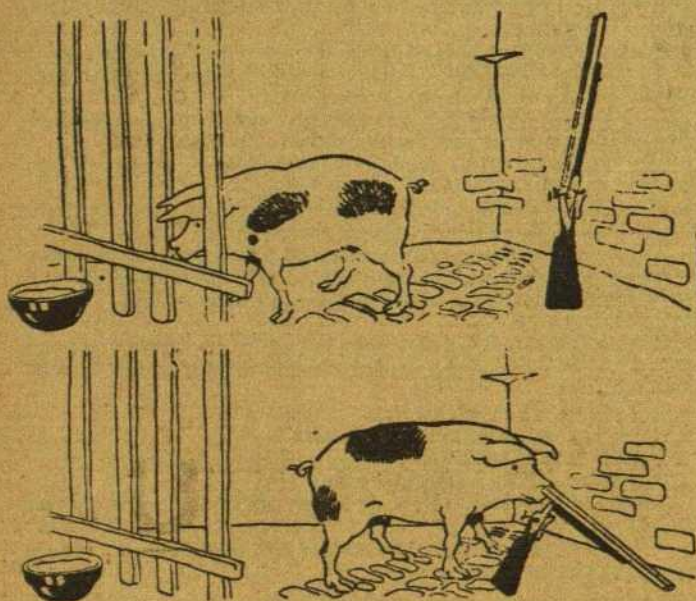
== L'HUMOR EXTRANGER ==

—Pietat, senyores. Mirin, porto els pantalons tots oberts.
—Nosaltres també els hi portem.

—Està fret, no te pots; pero amb tot ti he sentit el tic-tac del cor... Ah! ja veig què es: m'he deixat el cronòmetre dintre.

EN «GOR» ES UN BON PARE

Passelg de Gracia, 18

: BASTIDA :

Passelg de Gracia, 18

Casa especial en grans novetats a preus incompatibles

SASTRERIA

Trajos y abrics models anglesos desde 25 pessetes.—Ermilles fantasia desde 2'95 pessetes.—Pantalons cheviot girats de baix desde 7'95 pessetes.—Impermeables anglesos desde 35 pessetes.—**SOMBREROS** anglesos desde 5 pessetes.—**GORRES** angleses a 2'95 pessetes.—**GENRES DE PUNT ANGLES**. Trajos desde 4'95 pessetes.—**MITJONS** gran fantasia a 8 pessetes dotzena.—**BISUTERIA**. Gemelos desde 0'50 pessetes.

CAMISERIA

Camises classe 1.^a desde 2'95 pessetes.—Colls a 0'50 pessetes, classe 1.^a, 5 pessetes dotzena

CORBATERIA

Pales més grans, tot seda, desde 0'95 pesetes.—**BUFANDES** llana desde 0'95 pessetes.—**GUANTS** anglesos.—Agencia especial de les millors sastreries de Londres pera trajos a mida pera senyor y senyora, fets a dita capital y entregats a domicili.—Assortit immens de teles pera trajos y abrics del més exquisit gust londinenc.

OBSERVACIÓ: Aquesta casa te en totes les seccions articles de classes superiors sempre ab la mínima diferencia d'un 25 per 100 d'economia

VENDES EXCLUSIVAMENT AL COMPTAT

PAL-LAS

Diccionario Enciclopédico Manual
en cinco idiomas

Cinco diccionarios

EN UNO

POR Ptas. 10

Tamaño 16 X 22 1,526 páginas
4.000 grabados y 165.000 voces

Diccionario completo de la Lengua Española, con las equivalencias francesas, inglesas, alemanas é italianas. Diccionario Biográfico, Geográfico é Histórico. Diccionario Francés-Español, Inglés-Español, Alemán-Español é Italiano-Español.

Conjugación de los verbos en español, francés, inglés, alemán é italiano.

Indispensable á todos los profesores, alumnos, comerciantes, dependientes de comercio y banca, periodistas, abogados, médicos, arquitectos, secretarios de Ayuntamiento y de Juzgado, y en general á todos los que lean ó aprendan idiomas.

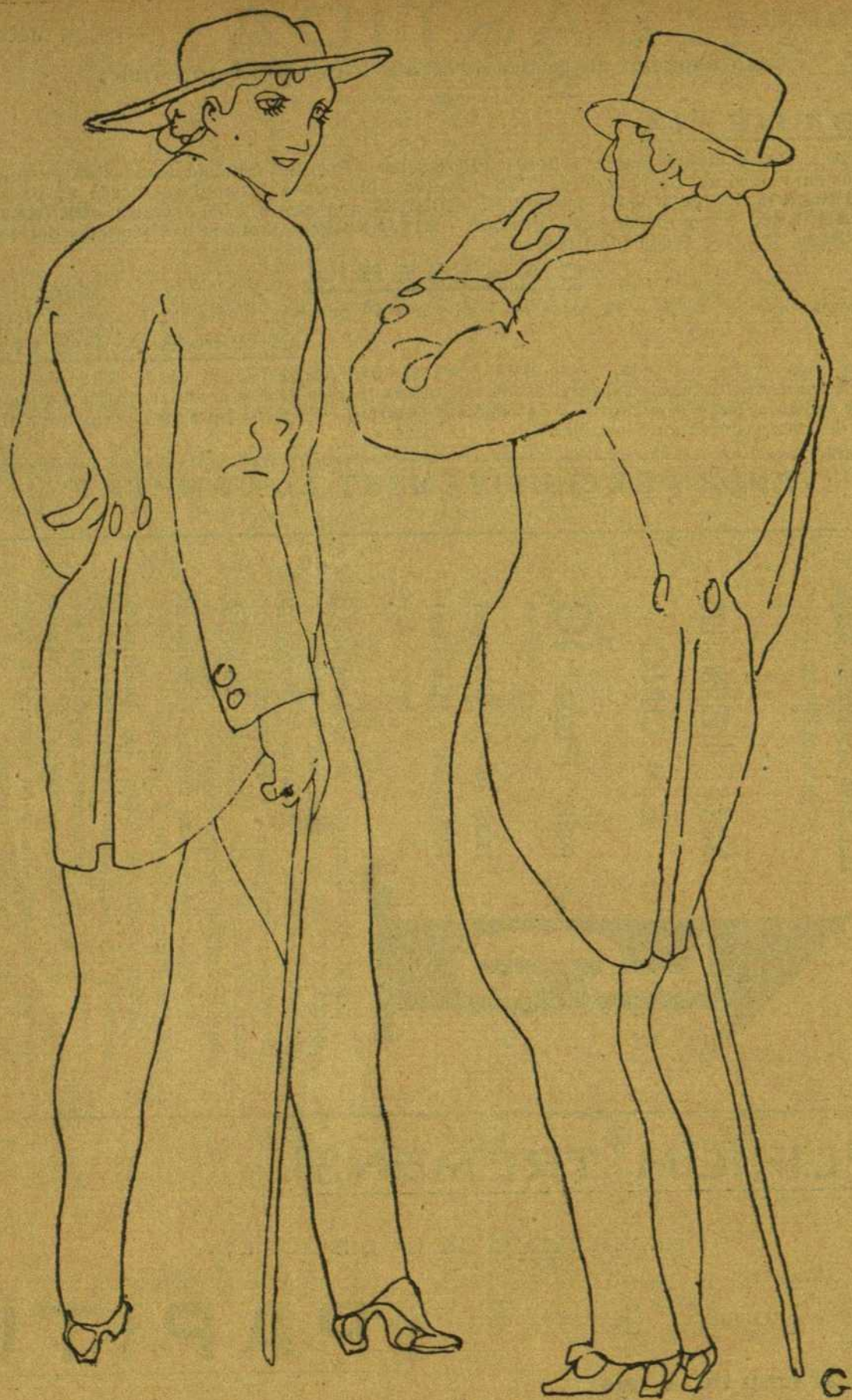
Se vende en todas las buenas librerías de España

DELIRIUM TREMENS!

PRIMER TOMO DE LA BIBLIOTECA

PAPITU

Se ven al preu de 2 rals

—Nosaltres, sense mourens del camí recte podem fer un negoci ben rodó.
—Ja ho crec; y que pera ferlo contem amb un medi ben rodonet.